

Csata Béla

Békés világot építetek verseimben

Ajkamon mára igazabb az ének,
és tisztábban cseng a szó,
békés estéim égi fénykörének
sziporkája angyaloktól való.

Egy gyönyörű világra látok,
míg virrasztok hajnalig,
hol az álmok teljessednek,
ahol béke és igazság lakik.

Ilyen világot építetek verseimből,
mit Isten küld vigaszul,
hossánna száll érte a magasba,
s a bánat hangja elcsitul.

Szétfröccsent rakétafények

Amerre nézek, széparcú álomgyerekek
a vakító fény felé hunyorognak,
meseasztalhoz ültetik őket,
tekintetük labdázik a fényvel,
tolong a nap az ablak alatt,
és égre lobognak a hatalmas tölgyek.

Galambszárnyon szállnak,
hozzád jönnek egyre közelebb
múltunkból az emlékek:
ismerős tájak, házak, szénaillatú rétek,
széllel szárnyaló paripák, ménék,
csatákra készülő huszárok, vitézek,
lelkesítő dobok, kürtjelek.

Nyarainkból, ha kiköltöznek a madarak,
madártalan nyarak suhogó
szárnyai szállnak el daltalan,
párálló földre hullnak az esőcseppek,
az emberek félelembe temetkeznek,
lassan bedeszakázzák az ablakszemeket,
s a fák gyökereibe szorulva
vakítanak a szétfröccsent rakétafények.

Szűkül az időnk

Szűkül egyre az időnk,
tél, tavasz, nyár úgy megy el,
alig fordul termőre a mező, a kert,
az erdő szép cicomásra festi a haját,
messzire viruló fényekkel kecsegtet,
tüzek lobognak, tüzekről álmodón,
ünnepek emelkedettsége kíséretet.

Folyók hullámai simogatnak,
szitakötők zafír szemmel igéznek,
messzi távolban őszi tüzek lobognak,
hol vannak a tüzek őrei,
a hűséges, vigyázó pásztorok,
ahogy terelik lovaikat dús legelőre,
s itatni a szép, híves patakhhoz?
És gyors ügetéssel ki a napra,
mert szűkül egyre a ménesek vágta ideje,
és szűkül a karám is, ha szorít a kötőfék, s a zabla!

És hol van a pásztori ének,
hol a jó ismert furulyaszó,
az összeteterelő, a hazahívó?
Hol, merre vannak a jól ismert patanyomok?
Hallod-e még a békés csillagok útján
kísérő tűzrakó ének biztonságos dallamát?